

LỜI HUẤN TỪ KHI TIẾP NHẬN GIÁO ÁN TU TẬP

--->★<---

Này các Thầy! Thầy dạy Giáo án này là nhằm phục hồi giáo pháp chơn chính của đạo Phật, có đầy đủ lý pháp và hành pháp để giúp cho mọi người tự thấp đước lên mà đi, không còn lằm đường lạc lối, nếu họ tự có quyết tâm tìm đường giải thoát khổ đau và chấm dứt luân hồi. Ở đây Thầy dạy pháp này nhằm để cho chúng ta thấy đước con đường đi, thấy đước cách hành trì để cho chúng ta chấm dứt đau khổ, chấm dứt luân hồi.

Ở đây các thầy đừng nghĩ rằng Thầy thuyết giảng Giáo án này là để thu hút các đệ tử của người khác, là khiến cho họ trở về quy y với Thầy. Quý thầy chớ hiểu như vậy!

Bổn sư của quý thầy thì quý thầy hãy giữ nguyên vị bổn sư ấy cho quý thầy. Không khéo quý thầy nghe Thầy thuyết giảng rồi ở đâu cũng ùn ùn tới xin Thầy quy y hết. Thầy không có mơ ước điều đó đâu. Mà Thầy chỉ mong vị bổn sư mà quý thầy nương vào theo

Phật pháp tu hành thì bây giờ các vị thầy đó vẫn là những vị thầy của quý thầy chứ đừng có lấy Thầy mà làm thầy. Thầy chỉ đem cái Giáo án để cho quý thầy biết được đường đi, tu cho đúng mà thôi, chớ đừng có bỏ họ, nghĩ họ là như thế này thế khác. Điều đó là điều sai quấy.

Vì vậy mà hôm nay Thầy mới nhắc nhở điều này để cho quý thầy hiểu. Ở đây Thầy cứ theo lời Phật dạy trong kinh mà can ngăn, vớt bỏ chứ Thầy không có ý bài bác người này, bài bác người kia. Cho nên bài này Thầy muốn nhắc để cho quý thầy hiểu cái lòng của Thầy như thế nào trên con đường xây dựng Giáo án này.

Quý thầy cũng đừng nghĩ rằng Thầy giảng Giáo án này là để quý thầy từ bỏ những kinh sách của quý thầy. Quý thầy chớ hiểu như vậy!

Quý thầy hãy giữ nguyên kinh sách của quý thầy. Quý thầy học kinh sách nào, học đạo nào thì quý thầy cứ giữ nó chứ quý thầy đừng có bỏ. Nghĩa là quý thầy thấy đường lối Giáo án mà Thầy dạy theo đạo Phật đã dạy có lợi ích thì cứ tập luyện cho có lợi ích, có giải thoát, chứ quý thầy đừng có ném, quăng, đốt kinh sách này, đó là điều không đúng!

Cho nên ở đây Thầy nhắc nhở quý thầy. Bây giờ các thầy có cả một tủ kinh sách của các tôn giáo khác, các thầy cũng không được ném. Cho nên các thầy đừng có xem nó là thường, mà các thầy có cái gì thì cứ để nguyên nó, đừng có phê phán nó bằng cách này, bằng cách khác là quý thầy đã sai. Các thầy chỉ biết Giáo án Thầy đã nêu ra đây để giúp cho quý thầy đi trên con đường thiện, để giải thoát cho quý thầy được cái nhân ác, để giúp các thầy hưởng được phước báu, giải thoát. Chứ không phải các thầy coi thầy mình không ra gì, coi kinh sách mình đang học không ra gì thì cái điều đó là điều không đúng.

Quý thầy cũng đừng hiểu Thầy giảng Giáo án này là muốn cho quý thầy từ bỏ gia đình, sống không gia đình; từ bỏ tài sản lớn tài sản nhỏ; từ bỏ bà con quyến thuộc lớn quyến thuộc nhỏ để xuất gia tu hành. Quý thầy chớ có hiểu như vậy!

Tất cả những cái gì của quý thầy thì quý thầy hãy giữ nguyên như vậy, nghĩa là tình cảm thương yêu gì quý thầy cứ giữ nguyên như vậy. Rồi quý thầy cứ tu tập đến chừng nào đó nó ly thì nó ly. Chứ quý thầy đừng có nghe Thầy nói, bảo như vậy rồi quý thầy cách ly gia đình mình bằng cách này cách kia. Bởi vì

Thầy hiểu tâm trạng của quý thầy là tâm trạng không có hiểu rõ, không có thông minh. Ở đây Thầy khai triển ra để thấy cái pháp đúng cho chúng ta thực hiện con đường giải thoát, chứ không phải nghe như vậy rồi về nạt nộ vợ con, tui bây là báo này kia nọ; nhà cửa tài sản là oan gia tội báo, nó làm cho tao dính mắc thì cái đó là cái sai. Chúng ta đừng có vội vàng, chúng ta hãy thực hiện những pháp này, trau dồi lần lượt rồi tự nó thấy cái đúng cái sai, chứ đừng có về mà xua đuổi bằng cách khác, thì điều đó là điều sai.

Quý thầy cũng đừng hiểu Thầy giảng Giáo án này là dạy quý thầy từ bỏ các phong tục tập quán, tụng kinh, cúng bái, cầu siêu cầu an, mê tín coi sao bói quẻ, coi ngày tốt xấu hoặc bỏ phế tất cả các nghề nghiệp. Quý thầy đừng có hiểu như vậy mà hãy giữ nguyên như cũ!

Nghĩa là quý thầy cứ hoàn toàn giữ nguyên đừng có chê bai nó. Hầu hết quý thầy nghe rồi mượn cái chỗ Giáo án của Thầy chỉ trích người này cúng bái, cầu siêu đều là bậy, coi sao bói quẻ đều là sai, hay coi ngày tốt xấu đều là bậy... Đừng có nói cái điều đó mà chúng ta hãy tu. Chúng ta biết đó là những pháp ác,

đem đến cho chúng ta khổ đau thì chúng ta không làm nó mà thôi.

Quý thầy cứ nghĩ quý thầy bây giờ làm cái nghề gì đó mà quý thầy giết hại chúng sanh, làm đau khổ chúng sanh thì quý thầy không làm chứ không phải quý thầy bác, đừng có nói! Ai người ta có nghiệp nấy, người ta làm, còn mình nói là coi chừng mình bị phạm đó. Đó là cái chỗ thầy cảnh giác, khi mà nghe Thầy giảng rồi quý thầy dễ lầm lạc lắm.

Cũng như nghe Thầy dạy tu Tứ vô lượng tâm, tâm từ tâm bi của mình mà hốt cơm cho chó ăn, hốt cơm cho kiến ăn thì điều đó là điều sai. Cơm của đàn na thí chủ người ta làm bằng mồ hôi nước mắt, còn con vật thì nó là nghiệp báo của nó. Tại sao chúng ta lại hốt mồ hôi nước mắt của người khác trong khi chúng ta đang ăn nhờ của người khác. Đó là từ sai, từ không trí tuệ.

Chùa mình không nuôi chó, mà Phật có nuôi chó bao giờ, thế mà gặp con chó nào cũng đem cơm cho ăn, thành ra bây giờ một bầy chó vô ở. Bởi vì chỗ đó có ăn nó phải đến chứ gì. Thầy thấy mấy cái thất nào có bỏ cơm cho chó ăn thì cái thất đó chó lảng vảng hoài, còn cái thất nào không cho chó ăn thì cái thất đó không có chó lảng vảng. Mình quyền rũ người

ta, mình tạo cho người ta cái nghiệp nợ. Mình ăn cơm của đàn na thí chủ, mình biết mình trả được cái nợ này chưa. Cái nợ này rất lớn, tu hành chưa xong thì cái nợ này biết ngàn đời trả cho hết.

Lòng từ của mình phải từ mồ hôi nước mắt mình làm ra cho thì mới gọi là lòng từ chứ. Còn cái này mình mượn hình thức tu hành để lấy của người ta cho người khác, thì như vậy mình có từ không? Người ta làm bằng mồ hôi nước mắt dành ra. Đó là những cái hiểu sai, cái lầm lạc.

Cho nên cái bài này để Thầy vạch ra cho các thầy thấy sai lệch của các thầy. Khi nghe nói đến từ bi hỷ xả thì các thầy tưởng làm như vậy là đúng. Không đúng đâu! Cho nên nghe Giáo án của Phật nói như vậy, phải trắng bạch như vỏ ốc là về chúng ta làm cách này cách khác, làm cho gia đình tan nát, khổ sở. Có nhiều người đã hiểu qua lời dạy của Thầy về làm đau khổ gia đình hết, không thấy sự giải thoát mà thấy địa ngục trước mắt. Đó là những cái hiểu lầm lạc lời Thầy dạy. Nếu mà Thầy không có lời cảnh giác này thì chắc chắn là đạo Phật đưa đến khổ đau cho thế gian này chứ chưa phải là hạnh phúc cho ai hết.

Quý thầy cũng đừng hiểu Thầy giảng Giáo án này để quý thầy từ bỏ các phong tục. Nghĩa là Tết nhất, mừng Năm, cúng bái giỗ quẩy này kia... thì kiểu này về bác sạch hết, không ai cúng bái hết. Thì cái đó là cái sai, cái không đúng!

Cho nên chúng ta phải giữ nguyên như cũ. Ai làm gì làm, ta biết cái đó là pháp ác thì không làm. Bây giờ trong nhà mình đến ngày cúng bái, người ta giết heo, giết bò thì người ta giết mặc người ta, không có được cản. Mình đừng nên giết, đừng nên ăn thịt là đúng, là mình biết đó là pháp ác. Chứ mình chưa có đủ sức độ ai hết, đừng có học ở đây mình đem ra mình nói người này, nói người kia, nói đó là làm ác này kia. Đó là phong tục người ta đã quen rồi, để cho người ta làm.

Cho nên có nhiều người hỏi Thầy, bây giờ con là người nội trợ ở trong nhà bếp, ngày tư ngày Tết mà trong nhà còn ăn thịt chúng sanh thì phải làm thịt này kia, phải làm thực phẩm từ chúng sanh, như vậy con biết ăn chay thì con làm sao?

Hỏi một cách Thầy nói rất là ngu ngơ thiệt, hổng biết gì hết. Nghĩa là mình phải làm cho mọi người vui ở trong gia đình của mình. Bây giờ mọi người đang ở trong cái

phong tục như vậy, người ta quen như vậy. Thì mình là người dâu con trong nhà mình phải làm cho người ta vừa lòng. Cái tâm của mình biết như vậy thì mình đừng có ăn thịt chúng sanh. Mình biết như vậy mình đừng có mua con gà sống mình về cắt cổ, mình hãy mua con gà chết người ta làm sẵn. Mình phải khéo léo linh động để bớt đi bàn tay đẫm máu của mình. Và mình biết trong thiện pháp cũng từ từ tập chứ không lẽ bây giờ dùng một cái mình không làm gì hết. Ví dụ giờ nấu chay đậu hũ đi, nhà người ta mọi người không bằng lòng thì mình làm chuyện đó sao được!? Đó là tu chứ không phải là thành Phật liền. Nghe cái như là mình thành Phật rồi, từ bi dữ lắm rồi. Bao nhiêu kiến cũng đổ cho ăn, cho ăn xong nó cắn mình gần chết. Đó là quá ngu! Phật gì mà ngu quá ngu!

Quý thầy đừng nghĩ rằng Thầy giảng Giáo án này là Thầy dạy quý thầy bỏ chùa to, tháp lớn, bỏ Giáo hội, bỏ phế sự giảng dạy kinh sách, bỏ phế các pháp yết ma, bỏ phế các pháp thiền định mà quý thầy đang tu tập. Quý thầy đừng có nghĩ như vậy mà hãy giữ nguyên tất cả!

Nghĩa là mình thấy, mình xét thấy các pháp thiền này nó không đúng thì mình đừng

tu chứ không được bỏ, mình bỏ là mình bài bác. Còn ai chưa hiểu thì người ta tu gì thì tu, không được nói một lời nói nào. Nói anh tu như vậy là sai, đó không phải là pháp Phật, cái đó là bài bác người ta, tức là có sự tranh luận chống trái nhau.

Cho nên ở đây Thầy cảnh giác vấn đề này, qua bài pháp này để cho quý thầy hiểu được tâm trạng của Thầy không muốn có sự chống trái nhau ở trên con đường tu tập theo đạo Phật, dù là giáo pháp của ai cũng đều quý trọng hết. Họ có đi tới được hay không đi tới được mình không động chạm. Chứ không phải mình thấy tu tập giới luật mình được rồi bắt đầu mình chê rề họ. Đó là cái sai, là cái pháp ác chứ không phải là pháp đúng đâu. Ai làm gì thì mặc người ta, chúng ta làm sao cố gắng làm cho tâm chúng ta giải thoát được trong pháp thiện, đem lại an vui hạnh phúc cho chúng ta trước, rồi sau đó chúng ta làm gương hạnh sống để người ta thấy đúng rồi người ta theo. Chứ không phải bảo người ta, dạy người ta bằng cái miệng lưỡi mà người ta theo đâu.

Quý thầy đừng nghĩ rằng Thầy giảng Giáo án này là muốn quý thầy từ bỏ những gì mà các Tổ đã truyền thừa, Tổ Tổ truyền nhau. Quý Thầy đừng nghĩ như vậy!

Tất cả những gì mà các Tổ đã truyền cho quý thầy, quý thầy hãy giữ nguyên như cũ. Nghĩa là ông thầy đó dạy mình cúng bái, tụng niệm, kệ ngâm hoặc gì đó bây giờ cũng làm y như vậy hết. Nhưng mình thấy cái điều đó không đem đến thiện pháp thì lần lần tự sửa lấy mình. Rồi mình dần dần tu tập cho mình đi vào con đường thiện pháp mà đức Phật đã nêu ra. Chớ không nói thầy Tổ mình làm cái đó sai, cái đó trật, cái đó là mê tín, không được nói cái điều đó. Đó là cái ý của Thầy muốn giảng bài này là như vậy đó.

Quý thầy đừng nghĩ rằng Thầy giảng Giáo án này là Thầy muốn quý thầy từ bỏ nghề thầy thuốc trị bệnh, làm việc từ thiện, bố thí, v.v.. quý thầy chớ nghĩ như vậy!

Tất cả những gì làm lợi ích cho mọi người, cho xã hội thì quý thầy hãy giữ nguyên. Nghĩa là quý thầy biết được những các pháp ác để quý thầy tu tập cái tâm của mình, trau dồi cái tâm thương yêu của mình. Còn những việc làm kia thì hãy giữ nguyên chứ quý thầy đừng bỏ, xiên qua một góc độ khác thì cái đó không phải là cái ý của Thầy giảng Giáo án này đâu.

Quý thầy cũng đừng nghĩ Thầy giảng Giáo án này là muốn cho quý thầy không viết

kinh, soạn sách, dịch kinh, viết sách. Quý thầy chớ có nghĩ như vậy!

Tất cả những điều mà quý thầy đã làm có tính cách phổ biến mọi đường lối tu tập thì quý thầy cứ giữ nguyên. Nghĩa là mọi đường lối đó đều có thể là tốt chứ không xấu đâu, nó không giúp ích cho người ta cái này thì nó cũng giúp ích cho người ta cái khác. Cho nên cứ giữ nguyên mà làm nhưng quý thầy cứ sửa những cái điều không tốt, điều ác, hành động ác, hành động không tốt trong tâm của mình theo Giáo án của Phật để quý thầy được giải thoát.

Quý thầy cũng đừng hiểu Thầy giảng Giáo án này là chống trái, bài bác quý thầy phá giới, phạm giới, mà tất cả những gì quý thầy đang sống quý thầy cứ giữ nguyên. Nghĩa là đừng có nghĩ rằng Thầy dạy Giáo án này ra là chống trái với những thầy phá giới, không phải đâu!

Nghĩa là quý thầy đó làm những gì thì mặc, cứ giữ nguyên chứ không phải bắt buộc họ phải giữ gìn ngày ăn một bữa giống như Thầy, hoặc ngủ ít, hoặc độc cư, hoặc là nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng ai hết. Thầy không bắt buộc họ. Tất cả Giáo án này là không bắt buộc người nào hết. Miễn là người

đó nhận ra pháp ác, pháp thiện. Pháp ác dứt, pháp thiện tăng trưởng thì họ hưởng được sự giải thoát. Có như vậy thôi! Giáo án này ra đời là nhằm mục đích như vậy. Ai thấy được cứ thực hiện, ai thấy không được thì thôi. Chứ không được theo chỗ Giáo án này mà bài bác người ta đúng hay sai, điều đó là không được.

Quý thầy cũng đừng hiểu Thầy dạy Giáo án này là bắt buộc quý thầy phải tu theo Giới - Định - Tuệ của đức Phật, quý thầy đã tu theo giới định tuệ nào thì quý thầy cứ giữ nguyên!

Nghĩa là mình tu theo giới định tuệ nào, của kinh điển nào thì cứ giữ nguyên. Còn mình thấy được Giới - Định - Tuệ của đức Phật đúng thì cố gắng khắc phục dần dần theo đó. Còn những giới định tuệ nào mà không đúng, có ác pháp trong đó, có những cái phi thời trong đó thì lần lần chúng ta dứt, chứ không nói nó là đúng, là sai. Chúng ta từ từ dứt chứ không phải là chúng ta dứt được đâu. Giờ có quý thầy cũng nói tu giới định tuệ nhưng mà một ngày ăn hai, ba bữa thì đó là phi thời. Mình không nói là phi thời mà mình biết là Giới - Định - Tuệ của Phật dạy ngày ăn một bữa mới không phi thời thì mình dần dần sửa đổi. Bởi vì mình còn đang ăn ngày ba bữa nên mình sửa lần cho mình ăn ngày một

bữa. Đó là đi vào thiện pháp không phi thời nữa. Còn quý thầy người ta chưa hiểu biết hoặc người ta hiểu biết mà người ta sống khác phục chưa được thì mình không được nói, không được phê bình họ, không được nói giới định tuệ đó là giới định tuệ sai. Giới định tuệ đó là của Đại thừa chứ không phải giới định tuệ của Tiểu thừa, mình đừng có nói điều đó, nói điều đó là điều không tốt.

Này quý thầy, Thầy dạy Giáo án này mục đích của nó là cho quý thầy biết pháp nào là bất thiện, pháp nào là thiện. Pháp bất thiện mà quý thầy chưa từ bỏ thì hãy cố gắng từ bỏ vì pháp bất thiện đó nó làm cho cấu uế, đưa đến tái sinh luân hồi, làm khổ đau, đưa lại quả khổ, đem lại già chết ở trong tương lai của chúng ta. Nghĩa là Giáo án Thầy dạy cho quý thầy biết pháp thiện, pháp bất thiện để cho quý thầy tu tập dứt bỏ nó chứ không phải đem ra để quý thầy thấy cái sai cái đúng của thế gian. Phải hiểu như vậy mới biết được cái tâm trạng của thầy khi giảng Giáo án này.

Tại sao từ xưa Thầy không giảng Giáo án này? Là tại vì Thầy thấy nó chưa có đủ duyên, đồng thời Thầy nói ra thì sợ người ta không hiểu mình. Thầy giảng ra thì nói Thầy

có ý chống báng các pháp của mọi Phật pháp trên thế gian.

Thầy giảng Giáo án này có những pháp thiện mà quý thầy chưa được trau dồi như Thầy giảng Giáo án Tứ vô lượng tâm thì trau dồi tâm từ, tâm bi, tâm hỷ, tâm xả. Quý thầy chưa bao giờ được trau dồi, bây giờ Thầy giảng cách thức để cho quý thầy biết, để trau dồi tâm mình đi vào thiện pháp. Đó là mục đích của Thầy là như vậy.

Thầy giảng Giáo án này, có những thiện pháp mà quý thầy chưa được trau dồi để được thanh tịnh, không làm cấu uế, chấm dứt tái sanh luân hồi, hết sự đau khổ, đưa đến quả lành, không già, bệnh, chết. Thì mục đích của thầy giảng Giáo án này để quý thầy trau dồi để thân tâm mình thanh tịnh, để không còn cấu uế, không còn ô nhiễm nữa, chấm dứt sự tái sanh luân hồi đau khổ, đưa đến những quả lành và thoát khỏi già, bệnh, chết. Mục đích của Giáo án là như vậy, chứ không phải mục đích như hồi nãy nói ở trên, cho nên các thầy đừng hiểu như những cái ở trên, đó là sai.

Những pháp ấy Thầy đã giảng dạy trong Giáo án để cho quý thầy thực hành theo đúng lời giảng dạy của Thầy, thời các pháp cấu uế, bất tịnh, bất thiện pháp của quý thầy được

diệt trừ; các pháp thiện thanh tịnh được tăng trưởng và quý thầy sẽ tự chứng biết, chứng ngộ và đạt đến an trú ngay trong hiện tại, trí tuệ cụ túc viên mãn, chấm dứt sanh tử luân hồi, làm chủ sự sống chết, để quý thầy chứng nghiệm được sự tu tập và quý thầy sẽ được an trú ngay trong hiện tại của sự giải thoát đó. Nơi quý thầy, quý thầy sẽ chứng minh cụ thể cho sự giải thoát, chớ không phải nói một cách mà không có trạng thái, không có sự giải thoát, gọi là vô sở đắc đâu. Nó có sự an lạc, có sự giải thoát thật sự, có tâm thiện thực sự, có lòng thương yêu thật sự để chứng nghiệm qua cái sự tu tập, trau dồi của quý thầy, bằng cách là quý thầy siêng năng tu tập ngay trong hiện tại. Ngay trong khi tu tập đã có sự chứng nghiệm đó rồi, thì như vậy quý thầy mới tin Giáo án mà Thầy vạch ra nó có kết quả thực sự, đem lại hạnh phúc cho con người.

Đến đây, qua phần này thì quý thầy đã thấy rằng Thầy đã dạy Giáo án này là ý như vậy. Chứ không phải để lấy cái chỗ này để bài bác chống đối người ta, hoặc thế này thế khác thì điều đó là pháp ác chứ không phải pháp thiện nữa.

Các thầy nhớ kỹ như vậy, các thầy nói đúng chứ không phải sai, nhưng mà đứng

trong góc độ người ta hiểu thì họ thấy quý thầy là những người ác pháp chứ không phải người thiện pháp đâu. Bởi vì người ta còn kiến chấp, còn lầm chấp, còn ôm chặt cho nên người ta đau khổ, tức tối, giận dữ, tranh luận với quý thầy. Lúc đó quý thầy đem thiện pháp mà biến thiện pháp trở thành ác pháp với mọi người. Thì điều này quý thầy đã làm sai không đúng lời dạy của Thầy.

Cho nên khi mà nghe được lời dạy của Thầy rồi thì quý thầy phải âm thầm mà nỗ lực tu hành, không được đem cái Giáo án này mà dạy người khác. Tại sao vậy?

Chỉ khi nào có những người có quyết tâm tu để tìm giải thoát thì chúng ta thấy họ có sự tha thiết, sống đúng cái hạnh của người quyết tu. Người ta muốn xả bỏ thì mình cho người ta đọc, hoặc người ta nghe. Còn những người sống phi thời, sống theo dục lạc thế gian thì đem sách này ra người ta tìm mọi cách chống đối, người ta bị tội lỗi với Phật pháp. Vì Phật đã dạy chứ đâu phải của Thầy, Thầy chỉ là người khai triển lại những lời của Phật chứ không phải pháp này là của Thầy. Thầy đâu phải là đức giáo chủ của đạo Phật, Thầy cũng không có giáo pháp, triết, đường lối của đạo Phật. Thầy chỉ khai triển lại cái

đường của đức Phật, mà nếu đem cho người đang lầm chấp, đang say mê ở trong đục lạt thế gian thì người ta phải có sự tranh luận, bài bác pháp này, tức là người ta bài bác pháp của Phật. Vì vậy làm cho người ta tội lỗi hơn và người ta sẽ trôi lăn trong lục đạo sáu nẻo, biết khi nào người ta gặp Phật pháp.

Cho nên chúng ta phải biết thương người, biết thương người là biết ngăn ngừa tội lỗi của họ. Cũng như mình biết ngăn ngừa tội lỗi của người ăn cắp thì mình để cái xe, cái vật dụng gì mình phải cảnh giác. Có cảnh giác nên người ăn cắp không lấy được, vì vậy mà không bị tội lỗi. Cũng như mình biết thương người thì mình phải cảnh giác đừng để cho những cái pháp rơi vào những người đang sống trong đục lạt. Vì đang sống trong đục lạt họ phải có những lý luận để che đậy những điều đó, do đó họ thành ra phỉ báng Phật pháp. Mà phỉ báng Phật pháp thì họ tội vô lượng. Cho nên vì vậy mà họ bị đọa địa ngục cho biết đến kiếp nào mà họ gặp Phật pháp.

Cho nên vì một cái duyên không tốt thì đời đời kiếp kiếp họ không gặp được Phật pháp. ***“Được thân là khó, được gặp Phật pháp còn khó hơn”***, thế mà hôm nay chúng

ta vô tình đã làm cho họ rơi vào cái vô lượng kiếp không gặp Phật pháp thì đó là cái tội, quá tội. Chúng ta phải biết thương người. Vì thế, khi học được Giáo án này rồi thì quý thầy cẩn thận mà truyền pháp chứ không phải đùng dàu phô ra hết hoặc là đăng trên báo chí, hoặc in thành sách bán ở các hiệu sách, điều đó không phải.

Pháp này là pháp quý giá, pháp này đem đến cho mọi con người được giải thoát, sống được an vui, được thương yêu nhau, đùm bọc lấy nhau trong mọi hình thức. Pháp này phải được xem là cái pháp quý nhất trong đời sống của nhân loại, của con người. Vì thế pháp này được đem bố thí, được đem làm tài liệu học tập cho những con người biết tìm đường giải thoát. Và pháp này không được bán, pháp này luôn luôn được trao đến người quyết tìm con đường giải thoát. Còn những người không quyết tìm con đường giải thoát, chạy theo dục lạc thế gian, ham thích dục lạc thế gian thì những người đó chưa đủ duyên, chúng ta chưa nên trao. Chờ khi nào họ chạy theo dục lạc thế gian, đắm đuối vào cái khổ; chừng nào họ thấy đời là khổ thật, họ than thở đời không có gì là hạnh phúc thì chúng ta mới đem cho họ xem, đưa cho họ biết để cho họ thức tỉnh.

Còn họ đang say trên đồng tiền, trên danh lợi, trên sắc dục thì thôi chúng ta khoan đã, hãy dừng lại đối với những người này. Cho nên muốn trao pháp phải trao cho người có đủ duyên. Trao cho những người không đủ duyên thì họ càng làm thêm tội ác.

Đó là những lời cảnh giác, những lời khuyên của Thầy đối với quý thầy. Cho nên Thầy không muốn dùng cái pháp này để tạo cái danh của mình, mà chỉ dùng cái pháp này để làm lợi ích cho chúng sanh. Cho nên đâu cần phổ biến cho rộng rãi, đâu cần quảng bá cho nó rộng lớn. Rộng lớn mà có bao nhiêu người tu được? Thà là âm thầm xem xét xem người nào đủ duyên, vì đủ duyên thì đâu họ cũng gặp, còn không đủ duyên thì dù bày bán giữa chợ họ cũng không thèm mua. Cho nên ở đây chúng ta sống trong pháp nhân duyên của Phật thì chúng ta đã hiểu rõ, và sống trong pháp nhân quả của Phật thì cũng đã rành. Cho nên chúng ta ngồi đây mà chờ người có đủ duyên thì mới đem pháp trao chứ không phải đem đi bán pháp để độ người. Độ người kiểu đó là độ danh, độ lợi chứ không phải độ người.

Cho nên khi quý thầy khi trở về quê hương của mình mà có đủ duyên in được sách

này thì cần phải trịnh trọng. Người nào có tâm thành đến để đánh lễ pháp ta mới bố thí cho họ. Người nào không đánh lễ dù có bỏ hàng triệu, hàng tỷ bạc cũng không cho chứ nói gì năm ngàn, mười ngàn thì pháp bảo của Phật coi quá rẻ. Đó là những lời nói nhắc nhở quý thầy và cũng là những lời nói sau cùng khi Thầy trao cái Giáo án này ra.

*(Trích: Giáo án Tu Tập Giai Đoạn I,
Băng số 14/61, mùa An Cư năm 1997)*

Nhóm Học Tập Đạo Đức
đánh máy tháng 7/2015.

